

**JUKKA ORMA,
SUOMIROCKIN SYVÄSUKELTAJA**

Esa Kuloniemi

Jukka Orma on toiminut rockmuusikkona 30 vuotta, ja yleensä A-luokan kuvioissa. Orman kitarointia on kuultu mm. Baddingin bändissä, uraauurtavassa Madame George -funkkytyeessä, Kojon ja Albert Järvisen rinnalla, Suomen euroviisuedustajana Riki Sorsan taustalla, Hassisen Koneessa, Sielun Veljissä ja erilaisissa kokeilevissa projekteissa Edward Vesalan, Raoul Björkenheimin ja Otto Donnerin mukana. Eräs viime vuosien TV-illopillereitä oli Hotelli Sointu -ohjelmasarja, jonka housebandin osana miehemme herätti huomiota. Hiljattain oman soololevynsäkin julkaissut Orma soittaa tällä hetkellä Remu & Hurriganesissa. Seuraavassa monenlaisissa liemissä marinoitunut Orma kertoo kokemuksistaan, pitkän sukellusmatkansa varrella kohtaamistaan olennoista sekä näkemyksistään rockmuusikkoudesta. Ja sehän on ennen kaikkea elämäntapavaliinta.

Miltä tuntuu kaikkien näiden vuosien jälkeen veivata Hurriganesissa?

– Pesti Remu & Hurriganesissa on yksi nuoruuden unelmistani. Remanderin [Remu] kanssahan mä olen soittanut on ja off jostain 90-luvun alusta. Mä oon ollu piknik-kitaristina jossain isommissa Hurriganes-kokoonpanoissa ja All Stars -jutuissa olin myös mukana – yleensä toisena kitaristina. Nyt olen viimein se ainoa kitaristi, eli sillä tavoin kuin Hurriganes-kitaristina olo onkin nautinnollisinta: pääsee vääntää komppii ja sit perään sooloo. Ja kun kokoonpano on vielä se originaali triomuoto, eli Remu itse kannuttaa ja lisäksi

mukana on Löytyn Mikko Tampereelta, niin vot. Remander on edustanut mulle aina jotain ylivoimaista tässä maassa. Mun mielestä se on aivan ässä muusikkona ja tuottajana ja maestrona, jotain sellaista mitä monet, varsinkaan musikot, täällä ei tunnu tajuavan. Remun musikaalinen tajunta on ihan mieletöntä. Kuvittele, se on skullannut niitä Hurriganes-biisejä 30 vuotta. Silti se vetää ne *joka kerta* eri tavalla ja aina hirveellä fiiliksellä. Itse kunkin olisi hyvä tutkia Remua ihan oppimismielessä. Se on ihan sama mitä ja missä Remu soittaa niin se haluaa, että juuri se biisi mitä se sillä hetkellä soittaa menee täysillä. Sillä, onko se soittanut sitä rallia tuhat kertaa aikaisemmin, ei ole hevonen vitun väliä. Remun asenne ei ole mitään *attitudea*, vaan se on niinku totta, äijien menoa. Siinä ei pikkulapset pelleile huonolla suomella.

Tanssimuusikon ja rockmuusikon ero?

Rockmuusikoita pidetään esimerkiksi tanssimuusikoihin verrattuna jotenkin vapaampana ja asennetta omaavampana soittajakatratraana. Olisi mielenkiintoista kuulla mielipiteesi aiheesta.

– No, rockmuusikot pukeutuu raflaavammin, tai ainakin niiden pitäisi. Ei kai sitä eroa nykyisin kuitenkaan niin ole, kun musiikistakin on tullut niinku ammatti. Uutisissakin kerrotaan että The Rasmus menestyy ulkomailla ja samaan hengenvetoon talousuutisissa jatketaan siitä kuinka paljon The Rasmus *ansaitsee* ulkomailla. Rockmuusikkoudestakin on tullut hyväksytty ammatti ja musiikkikorkeakoulu on Hankenin sivuliikkeitä nykyään. Helvetin suuri osa siitä jengistä joka tekee tällasta ”ei-klassista” musaa (siis sellaista musaa, jonka toteuttaminen joka tasolla ei vaadi niin mieletöntä treenausta kuin klassinen musa) on mennyt siihen Englannin 80- ja 90-lukujen touhuun että etsitään vain sitä yhtä biisiä, mikä kolahtais. Ja sitten kun se kolahtaa, niin tehdään vaan samanlaisia. Semmoista bändin kokonaisvaltaista viemistä ikään kuin rollingstonesina sekä työn että tuskan läpi ei enää paljon ole. Tietääkö monikaan

ihminen esimerkiksi HIM-yhtyeen jäsenistöstä ketään muuta kuin Ville Valon? Tai sitä minkä näköisiä ne muut soittajat on? Voi olla, että tanssimuusikoilla on nykyään paljon enemmän tätä ”ättityydiä” kuin rokkareilla konsanaan. Rokkareista on tullut vähän sellasta taideporukkaa että enää ei mielellään lähdetä kehäkolmosen pohjoispuolelle keikalle, vain sen takia että on keikka siellä. Mielummin perutaan se keikka jollain syyllä ja pyritään vaan soittolistoille ja kiertueille ulkomaille.

Mieleeni jäi taannoinen haastattelusi Like Uutiset -lehdessä, jossa analysoit Juha Björnisen hypoteettisia mahdollisuuksia menestyä rockmuusikkona, vaikka hän onkin todella hyvä muusikko. Syyksi mainitsit pukeutumisen ja että ”pitää olla sormuksia ja muuta.”

– Niin, näinhän se on. Mutta eihän Björninen haluakaan menestyä rockmuusikkona. Se, mitä rockmuusikkona menestymiseen vaaditaan on suunnaton halu – tai kalu. Mikä nyt milloinkin, mutta sen täytyy joka tapauksessa olla iso. Rockmusiikki eroaa melkein kaikesta muusta esittävästä musiikista siinä, että se on lähempänä kabareeta, teatteria ja sirkusta. Siinä on aina ollut lähtökohtana se, että myös esityksen muiden seikkojen kuin pelkän musiikin on oltava jotenkin hallussa. Enhän mä tanssibändissä pystyisi pukeutumaan sillä tavoin kuin rokkibändeissä, joissa voi korostaa itseään ihan niin paljon kuin huvittaa. Tanssibändeissä on just päinvastoin: pitää olla yhtenäinen kokonaisuus, josta ei saa nousta esille. Rockbändin taas pitää olla yhtenäinen kokonaisuus, josta *kaikki* nousee esille, niin kuin The Rasmus tai Rolling Stones tai The Beatles tietenkin. Muuten mennään artistimeininkiin kuten Bruce Springsteen & E-Street Band, tai Ismo Alanko & Säätö. Sehän on se rockbändin vaikeus: jokaisen esiintyjän pitäisi olla mielenkiintoinen myös yksinään. Ja se vaikeus tulee myös siinä, että pitäisi olla kundeja, jotka osaa soittaa ja jotka osaa olla myös mielenkiintoisia. Usein nämä ominaisuudet sulkee toisensa jotenkin pois. Monesti ne, jotka osaa soittaa on olleet lapsuu-

tensa ja nuoruutensa himassa ja treenanneet. Niiltä on jäänyt käymättä läpi se sosiaalinen kirjo, mikä monilla taas on kymmenen ja kahdenkymmenen ikävuoden välillä. Se, että oppii tulemaan toimeen erilaisissa tilanteissa ja mestoissa.

Läähätän ja läkähdyn

– Sain Noso-merkkisen akustisen kitaran 6-vuotiaana ja opettelun soittamaan. Olin kuitenkin ongelmanuori, pienestä lähtien kaikkien törkyjen kanssa tekemisissä. Ensimmäisen kerran jouduin Hesperian teholle 14-vuotiaana viinamyrkytyksen takia. Lopetin silloin ekan kerran dokaamisen. Meni kaks, kolme vuotta katsomalla vierestä kun muut ikätoverit alkoi treenata dokaamista, hauskanpitoa ja bailaamista. En voinut mennä enää messiin, joten olin sitten himassa ja treenasin sitä vitun kitaraa ja soitin Schlongi-kvartetissa, ihan täys-freejazzbändissä. Siinä oli mukana Wasaman veljekset kontrabassossa ja rummuissa, eikä nekään kauheesti dokailleet. Sen sijaan ne oli kauheita treenareita. Messissä oli myös uskomattoman lahjakas huilisti Jakolan Matti. Sitten Sakari Kukko tuli Kajaanista stadiin ja perusti Wasamien kanssa Piiripaukkeen. No, joka tapauksessa mä pääsinkin sitten nopeasti, jo 15-vuotiaana, Markku Karjalaisen tanssiorkesteriin. Siitä tuli taas ähäkutti-fiilinki; kun kaverit tuhlas satasen viikonlopussa dokaamiseen, niin mä kävinkin silloin tienaamassa 400 markkaa fyrkkaa.

Kuinka pääsit Karjalaisen bändiin?

– Mun faija oli lekuri ja sen yks duunikaveri, analyttikko Saku Erko, oli lääketieteen opiskelija ja rahoitti opintojaan soittamalla saksofonia erilaisissa ö-luokan ravintolaorkestereissa. No, anyway tää Saku tunsikin Karjalaisen silloisen basistin, legendaarisen 60-luvun rautalankakitaristin Vesa ”Venus” Salmelan. Venus oli joutunut johonkin onnettomuuteen, eikä pystynyt soittamaan enää kitaraa ja siirtyi bassoon, jota soitti mm. Smokingseissa josta siirtyi Markku Karjalaisen tanssiorkesteriin. No, se Venus oli Saku Erkon hyvä kaveri ja faija sitten hoiti mut 15-

vuotiaana Karjalaisen bändiin, mikä oli ihan uskomaton juttu. Me soitettiin perjantaisin 4 x 45 minuuttia + puoli tuntia päälle ja lauantaina 5 x 45 minsa + puoli tuntia päälle. Karjalaisen *Läähätän ja läkähdyn* -hitti oli silloin kaksi vuotta vanha ja sitä hän oli tullut koulussa laulettua että "kun mua potkaisi polle päähän, mä sanoin määhän jo siitä hevoinen." Olikin villiä päästä yhtäkkiä soittamaan sitäkin. Tää Salmelan Vesa ajoi bändin keikka-autoa, niin kuin basistit yleensä siihen aikaan ajoi ja hoiti laulukamat pystyyn ja miksasi keikan siitä lavalta. Hän on myös eräs mun voimakaimpia musiikillisia kouluttajia. Se huusi mulle vieressä sointuja ja pikkuhiljaa aloin käsittää miten ne humppien, tangojen ja valssiin kierrot menee. Ohessa hän tutustutti mut monenlaiseen musiikkiin. Vesa kuunteli hyvää amerikkalaista musaa, kuten Stevie Wonderia, jonka albumit *Music of My Mind*, *Innervisions* ja *Talking Book* olivat aika megalomaanisia pläjäyksiä. Olin kunnellut kyllä paljon mustaa musaa, mutta en niin poppia kuin Wonder. Siinä samalla hiffasin, että se tanssimusa, jota me keikoilla soitettiin aina kaksi ekaa tuntia, oli sointurakenteeltaan ihan samaa kamaa kuin Wonder, ehkä välillä vähän eritavalla sommiteltuna, mutta kuitenkin. Se oli tanakka oivallus musiikin universaalisuudesta. Se teki soittamisesta jotenkin valtavaa, siinä tunsivat olevansa koko ajan musiikin sydämessä. On sitä paitsi kaksi uudistettavaa asiaa suomalaisessa musiikkikoulutuksessa. Ensimmäinen on se, että Remun pitäisi olla antamassa luentosarjoja missä tahansa musiikkia sitten opetetaan. Ja toinen juttu on, että kaikkien pitäisi soittaa tietty aika ravintolatai ns. humpabändeissä, koska se on tavallaan korvaamatonta koulutusta. Suomalainen tanssimusiikki 40-luvulta eteenpäin on saatanan rikasta. Vaikkapa Topi Kärki tai Mononen on olleet musiikillisesti niin isoja hahmoja, että niiden ansiosta suomalainen *perusmusiikkitaju* on todella laaja. Sitä paitsi ne on hoitaneet sen hommansa oikealla tavalla: fyrkka on totta kai päällimmäisenä niinku kaikessa hyvässä taiteessa. Mutta tämän lisäksi ne on yrittäneet saada

KIMMO TÄHTINEN

niihin biiseihinsä myös pikkuisen "jotain muuta". Esimerkiksi kun Kärki vaihtaa a-mollista d-molliin, niin se menee sinne aina g-mollikutosen ja A-seiskan kautta. Vuosien jälkeen mä tajusin miksi se teki niin. Sehän on flamenco! Ei tollasta koulutusta voi saada lukemalla, tai että joku selittää että onpa hienot soinnut. Se juttu pitää tajuta tekemällä itse ja kokemalla, kuinka jengi reagoi kun kyseinen vaihdos tulee. Ne vetää sen tangon sen ansiosta paljon hienommin siinä kiitoradalla. Se tulee sillain kauliini alakerrasta.

Opiskelit Sibiksessäkin?

– No, siis mä olin nuoriso-osastolla. Siinä vaiheessa kun olisi pitänyt mennä aikuisosastolle, mä soitinkin jo Baddingin bändissä ja sen jälkeen pantiin Madame George pystyyn. Silloin mä jo ajattelin että paskat Sibiksessä, musta tulee rock'n'roll!

Kuinka paljon olet vuosien varrella tarvinnut Sibiksessä oppimiasi teoreettisia taitoja?

– Helvetisti. Se on sama juttu kuin että jokaiselle ihmiselle joka osaa puhua on tärkeää osata myös lukea. Jokainen ihminen joka osaa soittaa voi kysyä itseltään tarvitseeko hän myös lukutaitoa. Tai että on jopa laajentanut sitä niin, että osaa

myös muita kieliä. Musiikkihan on ainoa ihan puhtaasti kansainvälinen kieli. Missä tahansa soitettava musiikki voidaan aina haluttaessa pelkistää esimerkiksi länsimaiselle musiikkikirjoitukselle. Parikymppisenä mä häpesin nuotinlukutaitoani sen takia että se ei ollut "katu-uskottavaa" tai jotakin. Onneksi en hävennyt kuitenkaan niin paljon, että olisin unohtanut. Eihän Hassisen Koneessa tai Sielun Veljissä tietenkään nuoteista soitettu. On olemassa hienoja blues-ukkoja kuten Muddy Waters jotka ei ole hallinneet näitä teoriajuttuja, puhumattakaan että olisivat osanneet lukea tai kirjoittaa. Mutta ei se, että ne ei osanneet lukea tai kirjoittaa, ole tehnyt niistä suuria. Se, mikä niistä on tehnyt suuria on se, että ne osaa jotain muuta. Monet bluesmiehet on todella rankkoja filosofeja. Ne ajatukset mitä ne esittää ovat syviä ja sisältävät paljon elämän totuuksia. Ne on saaneet aikaan suuria juttuja literatuurisesta vajavaisuudestaan *huolimatta*, sillä niiden äijäsenne on ollut niin kova. Ei ne varmasti ole ylpeilleet esimerkiksi lukutaidottomuudellaan. Eikä nuottien osaaminen poista sitä, että soitaisi sydämellään ja sielullaan, puhumattakaan että käyttäisi hyväkseen korviaan. Mäkin ajattelin silloin kaksikymppisenä,

että eihän mulla voi olla fiilistä, jos mä tiedän näin paljon. Mutta eihän se ole niin. Jokainen järkevä ihminen tietää, että fiilis on tossa ja tieto on tossa ja mitä enemmän niitä molempia löytyy niin sen loistavampi se lopputulos on. Menee niinsanotusti Leningrad Cowboys -halpaan, jos ajattelee, että tietämättömyys luo svengiiä.

Millaista oli soittaa Baddingin taustalla ja Madame Georges-taustalla?

– Siitähän ei pääse mihinkään, että Badding oli kauheen ujo, erittäin vaikeaongelmainen ja sitä ujoutta peitelläkseen se joi. Keikkamatkoilla Badding oli yksin takapenkillä ja siellä oli pari kolme näitä tällasia 14-vuotiaita. Badding löysi niissä kimmoissa vertaisensa. Se oli treeniksissäkin aina ihan hukassa meidän kanssa: "vo-voisittekste jä-jätkät soittaa vä-vähän tunteella niinku e-enemmän?" Heti jos oli kaks äijää sen lisäksi paikalla, niin se oli niin ujo että ei mitään rajaa. Niiden pikkukimmojen kanssa se rentoutui ja hihitteli, semmosta kimmaläppää. Eihän tällaset opiskeluansa häpeävät, nousevat rokkarit sitä oikein tajunneet. Sehän lauloi kuin enkeli ja ihan missä kunnossa tahansa, mutta nekin oli sellaisia juttuja ettei niitä silloin tajunnut. Mullakin oli sellainen onni, että mun ensimmäiset rock-laulusolistit on Badding ja Kojo, jotka molemmat oli hyviä. Kojolla oli silloin soundi, se tunsivat biisit ja se osasi esiintyä. Eli mä olen tottunut todella korkeaan standardiin solistien suhteen. Badding oli eka rokkisolisti, jonka bändissä mä soitin. Kuvittelin, että kaikki rokkisolistit on tollasia, noin hyviä. Vaikka joskus se lauloikin PA-kaappien takana piilossa yleisöltä, kun sitä pelotti niin paljon. Tällaista tapahtui esimerkiksi kerran kun tultiin myöhässä keikkapaikalle ja Badding käveli sisään ja kompastui kynnukseen ja molemmat viinakassit hajosi. Sehän oli Baddingille katastrofi! Mutta kyllä se siellä PA-kaappin takanakin teki sitä Elvis-liiketään lantiolla.

Kerroppa hieman Madame Georgesista!

– Alkuperäinen Madame George oli meidän Kulosaaren koulun jamikokoonpano, johon

kuulimme minä, Brunbergin Janne ja Kankkusen Matti, jotka soitti samanaikaisesti myös Money-yhtyeessä. Money oli Baddingin taustabändi, ja siinä oli myös Kojo. Kun Money-kitaristi häipyi takavasemmalle, sain minä pestin. Kankkusen Matti ryytyi keikkailuun eikä nähnyt sitä mielekkäänä ja lopetti Madame Georgen ekan sinkun *Feelings/I'm a man* jälkeen. Tässä vaiheessa Kojo oli jo mukana. Älppärillä oli sitten jo Carsonin Billy kannuissa, ja sehän oli meille kova juttu, kun amerikkalaisen mustan jätjän soittamisen luontainen rentous astui kehiin. Billy ei kuitenkaan ylpeänä jätkeä jaksanut katsella Kojoa kovin pitkään ja lähti meneen. Rumpalit olikin sitten vaihtuva luonnonvara. Me treenattiin siihen aikaan Kuliksessa semmoisessa hienossa pitsihuvilassa, Itäväylän liittymässä. Se oli ollut siihen aikaan, 70-luvun puolivälissä tyhjillään. Alettiin maksaa viittäkymppiä kuussa vuokraa hienosta isosta puisesta salista, josta oli suurenmoinen näköala suoraan Mustikkamaan lahdelle. Mutta kun silloinkin stadin treeniskämpätilanne oli mikä oli, niin ensiksi sinne tuli Daven Pen Lee, sitten Royals ja vielä Wigwam ja Kalevala. Kun me hommattiin sinne neljä vuokralaista lisää, niin vuokraisännät nosti meidänkin vuokraa kolmeensataan kuussa. Siellä oli sitten myös vapaamuotoista oleilu/bailaus/jamimeininkiä monessa huoneessa ja Madame George nappasi aina naapurikämpistä jätkeä keikoille mukaan. Yksi paljon käytetty yhdistelmä oli Ronnie [Österberg] ja Pedro [Hietanen] Wigwamista meidän eli Brunbergin, mun ja Kojon kanssa. Sitten Beaver [Aitto-Oja] ja Hiekkalan Hessu Kalevalasta oli paljon kanssa messissä loppuaikana, ja tästä kehkeytyi lopulta Kojo Band.

Albert Järvinen -vainaa taisi olla sulle tärkeä oppi-isä? Tehän teitte yhden bluessinkunin yhdessä, kahdella kitaralla.

– Joo, se tapahtui vielä suuren maailman tyyliin. Järvinen sanoi, että otetaan molemmat Lovelta kaksi tonnia kottia per ukko ja mennään myöhemmin tekemään niille bluessinkku. No, Atte (Blom) ei oikein digannut sitä vetoa ja luultavasti sen takia

sitä ei koskaan julkaistu ennen kuin Alpun postuumilla *Patchy Moss* -tuplalla. Tosin mua ei ole kreditoitu kansitekstissä. Siihen aikaan stadilaiset bändit pystyi saamaan rundin Suomessa isoimpiin kaupunkeihin ihan vaan ilmoittamalla, että niillä oli joku bändi. Kerrankin me tehtiin Kojo Jam Band -nimellä kiertue ja mukana oli Kojon ja mun lisäksi Albert, Brunberg ja Sami Panula rummuissa. Järvinen kottasi koko rundin palkkion etukäteen Lidolta, mutta kyllä se hoiti silti senkin keikan. Järvinen oli kuin Charlie Parker, aina säätämässä. Ja kuten minäkin, se oli pohjimmitaan blues- ja rocksoittaja, joten ehkä siksi-kin oikein hakeuduin jossain vaiheessa hänen seuraansa. Meikäläiseenkin on välillä löytö jonkinlaista free-ukon leimaa otsaan, vaikka olen ehdottomasti sitä mieltä, että mitä tiukemmat rajat, sitä suurempi vapaus.

Sähän olit Riki Sorsan kuululla "Reggae, O.K." -euroviisukeikalla mukana?

– Me tehtiin siihen aikaan Jim Pembroken kanssa kaksisteen keikkoja ja oltiin tehty Rikin ensimmäinen omalla nimellään tekemä albumi *Changing Tunes*, jolla se lauloi Jim Pembroken biisimateriaalia englanniksi. Studiobändissä olimme minä, Hirvosen Keimo ja Hankalan Ripa. Kassu Halonen tuotti. Session yhteydessä tuli äkkiä se *Reggae, O.K.* -biisi, ja Otto (Donner) oli ilmoittanut sen Euroviisu-karsintoihin, ja sitten se yllättäen pääsi sinne. Varsinainen Suomen-karsinnan kilpailuhan käytettiin Yleisradion studiolla Juice Leskisen bändin ja Riki Sorsan taustayhtyeen kesken – aiheena oli "kuka on eniten sekaisin suorassa lähetyksessä?" Pedro voitti sen ylivoimaisesti. Me kun oltiin voitettu se skaba, niin hyvä että Pedro pysyi pystyssä, kun se veti sitä hanurisooloa.

Elämyslaboratorio nimeltä Sielun Veljet

Oma tyyli taisi puhjeta kukaan Sielun Veljien myötä? Koko Siekkari-ilmapiiri lienee kiihdyttänyt kaikkia teitä hakemaan pelkistettyä, totaalista ilmaisu? Hassisen Koneessahan olit enemmän *hired hand*, menit tuuraamaan alkuperäistä

kitaristia.

– Hassisen Koneesta oli se hyöty, että tutustuin Ismoon (Alanko), jonka kanssa pantiin sitten Hassisen jälkeen Siekkarit kasaan. Kun mä oon ruununraakki, eli en kelvannut armeijaan, niin Sielun Veljet oli mun sissisotani, eräs voimakkaimpia elämyslaboratorioita missä olen ollut mukana. Se yhteisyyden fiilis, mitä sillä bändillä oli kimpassa liki koko sen ajan kun me kierrettiin, on varmaan sama kuin jollain sissipartiolla joka pyöri vihollisen linjojen takana eikä tiedä mistään mitään. Ne hoitaa vaan oman duuninsa. Monia elämän valtavia ja tärkeitä asioita ei ymmärrä silloin kun niissä on mukana. Mäkin pidin koko ajan ihan luonnollisena, että tottakai että kun on bändi niin *kaikki* tekee kimpassa ja *kaikki* tekee koko ajan *kaiken* ja *kaikki* diggaa ja vaikka ei olisi yhtään ihmistä niin *kaikki* panee täysillä *kaiken* peliin koko ajan. Sen jälkeen kun mä olin muissa bändeissä, niin ihmettelin aina jotenkin, että jotakin puuttuu, ja se oli se kauhee yhteisjonga. Ja se on kanssa yksi juttu mikä tekee rockbändin. Meilläkin oli valtavasti mitä järjestöimpiä ideoita, ja niitä kaikkia yritettiin toteuttaa, oltiin sitten vaikka jossain Virtojen Ravintola Karhunkierrossa, jossa oli kahdeksan maksanutta. Meillä oli kattilankansioitteluita, ja bändi hajotetaan ympäri salia ja soitetaan jossain ulkona, soitetaan monia erilaisia settejä erilaisilla instrumenteilla siellä täällä. Näitä juttuja toteutettiin ympäri Suomen takamaita, eikä kukaan tiennyt niistä mitään. Meillä oli mm. Onnenpyörä-nimiset ohjelmalliset iltamat, jonka kaikki rekvisiitta ja somistukset tehtiin itse. Ei olisi tullut mieleenkään pyytää ulkopuolista apua. Jos me tarvittiin joku iso fondi tai taustakangas niin joku meistä maalasi sen. Lisäksi meillä oli oma levy-yhtiö, me tuotettiin omat levyt ja vähän muidenkin levyjä.

Oliko tällä Siekkari-kolikolla mitään kääntöpuolta?

– No, Sielun Veljien hinta meikäläiselle oli, että menetin sen aikaisen perheeni. Jos on tällaisella intensiivisyydellä jossain bändissä ja samaan aikaan lapset kasvaa kotona, niin ethän sä ole niiden kanssa sillä tavoin kuin pitäisi. Ja

KIMMO TÄHTINEN

erohan tuli sitten suurin piirtein samaan aikaan kun bändikin loppui. Valitettavaa, mutta tollasta bänditouhua ei oikein voi tehdä puolitekoisesti. Tai voi tietysti, mutta se on kompromissia. Kun kaikki ei ole täysillä mukana niin intensiteetti kärsii: "Ai ei toikaan, no mäkin meen sitten vaan näissä vaatteissa lavalle."

– Meillä Siekkareissa oli se onni, että Ismo oli yksi meistä. Se on niin vaikuttava persoona ja niin hyvä esiintyjä, että sen siivellä moni köpösemppikin pääsee hyvin messiin, on se niin maaginen tapaus. Se musiikillinen ja keikkatoiminta oli kuitenkin vain jäävuoren huippu kaikesta. Mehän oltiin se kymmenen vuotta ihan hippikommuuni. Vietettiin

KUUTTI

Jukka Orma (oik.) ja Sielun Veljet iskelmätaivaassa siellä jossakin...

vapaa-aikaa kimpassa ja juhliittiin perheiden kanssa toistemme synt-tärit. Käytiin Moskovassa keikalla ja otettiin perheet sinne messiin, eli pientä yritystä siihen perheen kasassa pitämiseen kuitenkin oli. En mä tarkoita kuitenkaan sitä, että perheen mukanaolo pelastaisi rock'n'rollin. Yleensä yksi aviopari bändissä riittää jo pilaamaan homman. Perhedynamiikka on ihan täydellisesti eri kuin bändidynamiikka. Ja kun se kotidynamiikka sotketaan bändiin, niin bändi häipyvä vaivihkaa takavasemmalle. Heti kun tulee yksikin ämmäjuttu, niin se on siinä. Ja siitä on vaikeeta nousta.

Mitä Sielun Veljien jälkeen tapahtui?

– Sitten tuli 90-luku, joka mulle on edelleen melko hämärän peitossa, mikä kertonee asiasta kaiken tarpeellisen.

Saitko siitä mitään?

– En mä tiedä. Pitkällehan mä olen päässyt kun sä haastattelet mua Muusikko-lehteen. Se oli rankka psykofyysinen tutkimusretki, enkä uudestaan sille lähtisi. Mutta päiväakkään en vaihtaisi pois. Mä tein Kaapelilla ja himassa kaikkea näpräystä. Äänitin monia levyjäkin, mm. kiekollisen gnawa-musiikkia, kiekollisen intialaista musiikkia ja näitten soittajien kanssa jami-

teluja. Mutta se tilanteeni aiheutti sen, että en saanut mitään näistä julkaistua. En ollut sen vertaa normaalin elämän kanssa tekemisissä, että olisin hoitanut kaikki ne julkaisuun liittyvät asiat. Ne oli mulle yksinkertaisesti liikaa. Siellä on edelleenkin viidestä kymmeneen todella mielenkiintoista äänitekoonaisuutta valmiina. Ei tuollaisesta kymmenen vuoden hukkaan heittämisestä ole tietenkään ylpeä. Nyt yritän rauhoittua ja kaivaa sieltä ne hyvät esiin.

– Se studioaikakausi alkoi Ballsyhtyeen *Jungle in a barrell* -kiekon äänittämisestä ja tuottamisesta. Siellä tehtiin Winhan levyjä ja puolikaupallista leffamusatoimintaa mm. M.A. Nummiselle. Yritin 90-luvun alkupuolella saada myös Voodoo Tango -nimistä bändiä hollille. Treenattiin ihan mielettömästi, mutta keikkoja ei ollut juuri ollenkaan. Siinä mulla oli se idea, että uudistetaan suomalainen tango; että yhdistämällä se ja rock ja saadaan loistava symbioosi ja tullaan maailmankuuluisiksi ja rikkaita. Mutta eihän siinä niin käynytään, kun pää rupesi olemaan niin laho että bändikin kaikkosi yksitellen lähettyviltä.

2000-luvulla nousit sitten uudelleen esiin mm. Hotelli Sointu-sarjan house bandin myötä.

– Joo, Pedro otti muhun yhteyttä. Pedro ja M.A. Numminen on olleet mun pitkäaikaisimpia yhtäjaksoisia työllistäjiä. Molempien kanssa mä olen tehnyt duunia 70-luvulta saakka. Ekan kerran kun Nummisen Underground Rock -bändi lähti ylipäätään keikoille, niin siinä oli Pedro, Numminen, minä, Maijasen Pave ja Ronnie. Yksi sen bändin juttuja oli siihen aikaan, että keikoille mentiin aina junalla. Se oli tärkeää.

Se mitä mä olen, on tosiaankin onnellisten sattumien summa. Mulle on tapahtunut kaikkea sellaista, mikä ei välttämättä tunnu hyvältä mutta josta on ollut hyviä seurauksia. Mähän olen esimerkiksi invalidi. Olen uhrannut molemmat etusormeni Sielun Veljien alttarille. Toinen meni keikalla meidän ekan rundin lopuksi ja toinen matkalla keikalta himaan. Vaikka nyt itse sanonkin, niin se, että mä jatkoin soittamista molempien näiden tapausten jälkeen, on esimerkiksi sitä ns. "asennetta". Mulle ei olisi koskaan tullut mieleenkään lopettaa soittamista, vaikka mun vasen etusormi tökötti kääreessä suorana kahdeksan kuukautta. Mä kävin koko ajan silloinkin keikoilla, eikä se sormi liikkunut mihinkään. Nyt se liikkuu leikkauksen ja kuntoutuksen myötä viimeiseen niveleen asti. Mä en

ole köyhistä oloista, mutta olen fyysisesti vajavainen – ehkä se on sitten mun katu-uskottavuutta.

Olet treenannut myös flamencoa?

– Joo, kuitenkin kun se treenaus oli niin hillitöntä, niin mun jännetupet alkoi paukkua. Kävin parilla eri legurilla, ensin terveyskeskuksessa ja sitten kalliissa Dextrassa Munkkiniemessä, jonka piti olla oikein eksperttmeininkiä. Siellä sellanen pomoäijä katteli ja sanoi että "no, jos sä pitäisit sitä niinku kaks tai kolme viikkoo kantositeessä ja sit koittasit pikkuhiljaa rupee soittaa. Ja jos se vielä sattuu niin mennään leikkaukseen." Eli ne lihakset joita on 30 vuotta treenattu napsastaisiin poikki tosta vaan. Ihmettelin todella, että jos kerran vaiva on tullut soitosta niin miksei se tulisi takaisinkin soitosta, vaikka vähän aikaa sitä kantosidettä pitäisinkin. Että jotainhan tässä pitäisi jollain tavalla tehdä. Jostain sain sitten päähäni semmosen Aki Loikkanen, että se osaa hoitaa näitä. Etsin hänet käsiini, menin tapaamaan ja ensimmäinen sessio kesti kolme tuntia. Sinä aikana se Loikkanen ei edes koskenut mun ranteeseen vaikka se vaiva oli levinyt jo tenniskyynärpääksi. Se pani mun pään pyörimään kun pöllöllä ja niskan, perseen, reidet ja selän kondikseen. Se kysyi mitä mä syön ja antoi hivenaineruokavalion. Sit kun mä olin ollu sen kolme tuntia, niin mä kysyin että mites tää vaiva?

Se siihen, että "jos Orman autton bensamittari näyttää nolaa, niin meneekö Orma ostamaan uuden bensamittarin?" Sitten se otti ranteesta ja olkapäästä kiinni ja väänsi vähän ja kysyi että onks nyt hyvä? Ja kipu oli tipotiessään.

Ronnie, Albert, Janne Ödner, Pekka Pöyry, Hesse Hiekkala, Cisse Häkkinen... moni aikalaisesi on jo kolmen metrin syvyydessä äiti maan povessa. Sinä olet kuitenkin edelleen kehissä ja näytät voivan hyvin.

– Kyllä huonomminkin voisi olla. Tässä sitä ollaan kaksi vapaan ammatin harjoittajaa – tulemaan toimeen ja syömme herkullista kesäateriaa Monaco-tyyppisellä rannikolla Helsingin Vuosaaresa. Tämä selviytymistarina on loistava!